

Arrest

nr. 161 191 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat G. KLAPWIJK en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2012 huwde verzoekster met de heer D.S. van Belgische nationaliteit te Molenbeek.

Op 23 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 7 mei 2013 verkreeg verzoekster een F-kaart.

Op 29 april 2014 werd aan de gemachtigde een schrijven van de organisatie Sampa overgemaakt van 14 april 2014 waarin gewag wordt gemaakt van huiselijk geweld tegen verzoekster. Dit schrijven bevat als bijlagen een kopie van de F-kaart van verzoekster, een verklaring van verzoekster, een PV nr. BR.43.L2.014546/2014, verscheidene getuigenissen met kopie van de identiteitskaarten van de getuigen van voorgehouden agressief gedrag van de echtgenoot van verzoekster, ontvangstbewijs van

een verzoek tot inschrijving als titularis bij de socialistische mutualiteit, arbeidscontract van bepaalde duur, enkele loonfiches van verzoekster, attest van het OCMW.

Op 22 mei 2014 stelde de gemachtigde een schrijven op in het kader van het socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, 3^e lid en § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Dit schrijven zou aan verzoekster betekend zijn op 16 december 2014.

Op 29 januari 2015 werd het schrijven van de raadsman van verzoekster van 14 januari 2015 aan de gemachtigde gefaxt als antwoord op het voormelde schrijven van de gemachtigde in het kader van het socio-economisch onderzoek in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Op 10 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S. J. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene oefent het verblijfsrecht uit als echtgenote van de Belg, SD. Op die basis diende betrokkene op 23.10.2012 een aanvraag tot gezinshereniging in wat resulteerde in de afgifte van een F-kaart op 7.05.2013.

Uit het verslag samenwoning dd 02.04.2014 blijkt dat betrokkenen geen gezinscel meer vormen. Vandaar dat overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene dient ook een toetsing te gebeuren van de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42^{quater}, §4 van diezelfde wet waardoor het onmogelijk is het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen. Daartoe werd op 22.05.2014 een brief opgemaakt waarin specifiek werd gevraagd aan betrokkene om toelichting te geven bij haar individuele situatie.

Op 16.12.2014 nam betrokkene kennis van die vraag tot informatie. Mevrouw had daar zelf voordien al op geanticipeerd door voorlegging van de volgende documenten: een brief van Sampa met toelichting van de situatie van betrokkene opgemaakt op 20.05.2014, een aantal loonfiches, een arbeidscontract en een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit. Naar aanleiding van onze brief werden daar nog de volgende documenten aan toegevoegd: brief van advocaat dd. 14.01.2015, 2 opeenvolgende arbeidsovereenkomsten, loonfiches, kopie van de klacht die mevrouw neerlegde bij de plaatselijke politie dd.20.03.2014, huurcontract, attest van geen steunverlening door het ocmw, een brief van Sampa met toelichting van de situatie dd. 14.04.2014 en bewijzen van het volgen van Nederlandse les.

Betrokkene voldoet niet aan een van de uitzonderingen van artikel 42^{quater} §4 van de wet van 15.12.1980.

Het huwelijk van betrokkenen duurde geen 3 jaar vermits er reeds uit het verslag samenwoning blijkt dat ze reeds op 02.04.2014 niet meer samenwoonden en het huwelijk dateert van 23.10.2012.

Betrokkenen hebben geen kinderen samen. Hierdoor zijn de uitzonderingen in 2° en 3° ook niet van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene en klacht neer die ze heeft ingediend op 20.03.2014. Ook de voormalige partner is gehoord in het kader van de klacht van betrokkene, hij spreekt dit expliciet tegen. Uit het dossier blijkt niet dat er effectief verwondingen bij mevrouw zijn vastgesteld door een dokter/het ziekenhuis naar aanleiding van het aangehaalde incident. Mevrouw verklaart zelf herhaaldelijk slachtoffer te zijn geweest van kletsen en onaangepast gedrag van haar man van bij het begin van hun huwelijk, dus niet alleen bij het aangehaalde incident. Het betreft hier enkel en alleen de verklaring van betrokkene, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd.

Wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen is dat zij aanvankelijk een brief voorlegt, om haar verblijfsrecht te vrijwaren, opgesteld op 20.05.2014 door Sampa waarin de situatie van betrokkene wordt toegelicht zonder enige vermelding van de (vermeende) incidenten tussen betrokkene en haar man. Pas in januari 2015 duikt ineens een brief op, gedateerd op 14.04.2014 met toelichting van de situatie tussen betrokkene en haar man en het intra-familiaal geweld die er zou hebben plaats gevonden en het invoeren van het wetsartikel waarmee betrokkenes verblijfsrecht kan worden gevrijwaard. Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat, indien betrokkene reeds over deze getuigenis beschikte in april 2014, zij spontaan deze brief voorlegde op 22.05.2014 en niet deze die werd opgemaakt op 20.05.2014. Ook de inhoud van de brief doet vermoeden dat hij werd geanticipeerd.

In de brief staat bijvoorbeeld dat betrokkene echtgenoot op haar geld uit was, dat hij van bij het begin dat zij werkte haar gehele salaris opeiste. Uit betrokkene's verklaringen bij de politie betreffende het incident dat aanleiding gaf tot hun breuk blijkt echter dat het ging over het feit dat ze haar bankkaart niet wou afgeven aan hem, noch hem haar uittreksels wou laten zien en dat mijnheer haar daarop het huis heeft uitgezet. Anderzijds verklaart ze dat mijnheer nadien terug contact met haar zocht en haar verzocht terug naar huis te komen. Verder verklaarde ze ook niet te weten welke vaste kosten zij hebben als gezin, gezien mijnheer de geldzaken doet. Ergens klopt er iets niet, indien hij elke maand het loon van mevrouw opeiste, hoe komt mevrouw dan aan een eigen bankkaart en -rekening waar hij, als echtgenoot, niet aan kan en zelfs de rekeninguittreksels niet van kan raadplegen? Waarom was de echtgenoot er zo op gebrand de rekeninguittreksels van mevrouw te bekijken indien hij toch elke maand haar inkomen opeiste? En waarom zou hij haar dan buiten zetten? Het houdt geen steek dat dit zou geweest zijn opdat ze met hangende pootjes zou terugkeren omdat ze nergens anders heen kon, uit de verklaringen van mijnheer blijkt dat hij wel degelijk wist bij wie ze terecht kon. Mevrouw bevestigt dit zelf ook door te stellen dat het mijnheer was die herhaaldelijk met haar contact zocht en haar vroeg terug naar huis te komen.

Van een schrijvende situatie waarin betrokkene zou verkeren na het incident die leidde tot de relatiebreuk kan bezwaarlijk worden gesproken op basis van het geheel van de voorgelegde documenten. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft de humanitaire elementen die overeenkomstig art. 42 quater, §1 ook in rekening dienen te worden gebracht dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier nog niet zo lang verblijft, toch niet in verhouding tot haar leeftijd. Uit de verklaringen van betrokkene zelf blijkt dat zij evengoed werk had in het land van herkomst.

Aangenomen mag worden dat zij haar extra werkervaring of de extra taal/talen die zij in België heeft geleerd ook ten gelde kan maken bij een toekomstige professionele carrière in het land van herkomst, gezien haar korte verblijf in België mag eveneens worden aangenomen dat zij voldoende contacten heeft onderhouden in het land van herkomst en de taal nog voldoende beheerst. Uit de verklaringen van betrokkene zelf, namelijk haar klacht dat de referentiepersoon haar vaak beloofde dat ze mee mocht reizen naar het land van herkomst, doet er eveneens toe besluiten dat ze nog voldoende bindingen heeft in het land van herkomst. De tewerkstelling in België en het bewijs dat zij Nederlandse les volgde in België zijn op zich onvoldoende bewijs om van een uitzonderlijk humanitaire situatie te kunnen spreken die het beëindigen van het verblijfsrecht zou in de weg staan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Er werd geen nota aan de Raad overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 40 quater, § 4, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een beginsel van het behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en van het verbod op arbitraire discriminatie.

Zij licht haar middelen toe als volgt:

"Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij ten onrechte stelt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 40 quater, §4, 4°

Terwijl, dat verzoekster bij middel van de door haar neergelegde stukken aantoont dat zij wel degelijk het slachtoffer is geweest van familiaal geweld

Dat artikel 40 quater §4, 4° als volgt luidt:

"of indien bijzonder schrijvende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het strafwetboek"

Dat op grond van deze definitie verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat uit het dossier niet blijkt dat er verwondingen werden vastgesteld;

Dat ten eerste de wet een onderscheid gemaakt tussen "geweld in de familie" en "geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het strafwetboek"

Dat de eerste vorm van geweld doelt op moreel of psychologisch geweld dat kan worden uitgeoefend op een familielid door een ander familielid. Dat de tweede vorm van geweld inderdaad verwijst naar opzettelijke vormen van lichamelijk geweld zoals omschreven in de betreffende artikelen uit het strafwetboek. Dat de verwerende partij uit de afwezigheid van bewijzen of sporen van lichamelijk geweld niet vermag te besluiten dat artikel 40quater, §4, 4° Vr.W. geen toepassing kan vinden;

Dat het ook niet kan dat verwerende partij de verklaringen van verzoekster omtrent de door haar echtgenoot toegediende slagen in twijfel trekt op grond van het simpele feit dat de echtgenoot tijdens zijn verhoor door de politie zou hebben ontkend zijn vrouw te hebben geslagen; dat men zich meerdere plausibele redenen kan indenken waarom de heer S. deze feiten ontkennen, als is het maar dat hij zich op zijn zwijgrecht beroept.... Dat verwerende partij hier mogelijks van vooringenomenheid doet blijken en haar beslissing op dit punt als arbitrair kan worden beschouwd; Dat tevens het in de bestreden beslissing door verwerende partij gehanteerde taalgebruik cfr “kletsen” en even verder “opdat ze met hangende pootjes zou terugkeren” getuigt van een minstens minachtende of zelfs spottende houdende ten aanzien van de verklaringen van verzoekster; Dat de verklaringen van verzoekster getuigen van zwaarwichtige feiten - intra-familiaal geweld is nog immers een belangrijk actueel probleem in België - die niet zomaar op een minstens tendentieuze en arbitraire wijze mogen worden weergegeven door een verwerende partij die als administratie moet getuigen van objectiviteit, gereserveerdheid en terughoudendheid; Dat artikel 40quater §4, 4° dus niet enkel doelt op lichamelijk geweld tussen leden van eenzelfde familie en dat er ook sprake kan zijn van een morele vorm van geweld; Dat verwerende partij in de bestreden beslissing de betekenis van artikel 40 quater §4, 4° miskent en schendt; Dat vervolgens de redenen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing om de geloofwaardigheid van verzoekster te ondermijnen geen hout snijden; Dat het, ten eerste, geenszins verdacht hoeft te zijn dat verzoekster pas in een latere fase - middels haar raadsman - een brief (brief van Sampa dd. 14 april 2014) voorlegt die zij reeds eerder in haar bezit had en die elementen bevat die voor haar zaak ondersteunende argumenten inhoudt. Dat de elementen die verzoekster in eerste instantie neerlegde niet werden overgemaakt in het kader van een specifieke procedure zoals dat wel het geval was voor het schrijven van 14 april 2014, i.e. dit werd door de raadsman van verzoekster neergelegd naar aanleiding van het schrijven van verwerende partij dd. 16 december 2014 waarbij verzoekster formeel werd uitgenodigd nadere uitleg te geven in het kader van een economisch onderzoek op grond van artikel 40 quater §4, 4° Vr.W.; Dat in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht aan te tonen in de bestreden beslissing er geen inhoudelijke tegenstrijdigheid bestaat tussen wat verzoekster tijdens haar klacht dd. 20 maart 2014 verklaarde en wat in de brief van 20 mei 2014 wordt verduidelijkt aangaande de houding van de heer S. ten aanzien van verzoekster;

Dat in beide verklaringen wordt uiteengezet dat de heer S. verzoekster dwong haar financiën alsook het beheer ervan aan hem over te laten en over te dragen, zodat hij alleen over het inkomen van verzoekster kon beschikken; Dat de verwondering van verwerende partij omtrent het feit dat verzoekster - ondanks de door haar echtgenoot uitgeoefende druk en dwang - over een eigen bankrekening en een bankkaart kon beschikken misplaatst is; als werknemster is verzoekster inderdaad als enige gerechtigd haar inkomen te innen op haar bankrekening en kan alleen zij op die rekening een bankkaart aanvragen die uiteraard – zo had de heer S. het toch zeker wel begrepen – hem ook wel goed van pas kon komen... Dat het toch wel zeer stuitend is dat verwerende partij er geen enkel probleem mee heeft om de heer S. zomaar op zijn woord geloven maar dat ze met evenveel gemak organisaties als SAMPa e.a. ervan beschuldigt een officiële brief te hebben geantidateerd; Dat het zeer opvallend is dat verwerende partij niet de minste moeite heeft genomen om de SAMPa organisatie te contacteren om de inhoud van de brief van 20 mei 2014. Dat een dergelijke positionering (en niet minder dan een beschuldiging van valsheid in geschriften aan het adres van verzoekster en/of een officieel erkende hulporganisatie) op niets steunt en alleen maar de vooringenomenheid en de arbitraire houding van verwerende partij ten aanzien van verzoekster onderstreept; Dat, ten tweede, voortbordurend met ogenschijnlijk dezelfde vooringenomen en arbitraire ingesteldheid, verwerende partij zich ten onrechte lijkt te verwonderen over het feit dat de echtgenoot van verzoekster er zo op gebrand was de rekeninguittreksels van verzoekster te bekijken indien hij toch elke maand haar inkomen opeiste; dat verwerende partij hier zich de vraag stelt waarom de heer S. zijn vrouw de deur zou hebben gewezen; Dat deze verwondering vanwege verwerende partij niet meer dan misplaatste insinuaties inhoudt en dat het opeisen van een salaris niet tegenstrijdig is met verzoeken tot inzage van de bankuittreksels, wel integendeel; Dat het in elk geval niet wezenlijk pertinent voorkomt om in casu uit te maken of verzoekster zelf het initiatief nam de gezinswoning te verlaten of dat zij door de echtgenoot aan de deur werd gezet; feit is wel dat de omstandigheden dermate schrijnend waren dat verzoekster er zich toe genoodzaakt zag haar man en de gezinswoning te verlaten om erger kwaad te voorkomen; Dat het feit dat verzoekster (gelukkig!) bij andere mensen terecht kon – i.e. vrienden en slachtofferhulp organisaties niets afdoet aan de ernst van de situatie en de verklaringen daaromtrent van verzoekster; Dat op grond van het voorafgaande werd degelijk dient te worden geoordeeld dat er sprake is van een schrijnende situatie die leidde tot een relatiebreuk tussen verzoekster en haar echtgenoot waarop artikel 40quater §4, 4° Vr. W. van toepassing dient te worden verklaard;

Dat indien artikel 40quater §4, 4° Vr. W. van toepassing dient te worden verklaard op huidig geval de observaties van verwerende partij zoals weergegeven in de voorlaatste alinea op bladzijde 2 van de bestreden beslissing niet pertinent zijn vermits het uitzonderingsregime van artikel 40quater §4, 4° Vr. W. is ingetreden;

Zodat, op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd en de artikelen 40quater, §4, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op arbitraire discriminatie werden geschonden.”

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en citeert hierbij artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij voert eveneens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Thans is de toepasselijke wetsbepaling artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De gemachtigde concludeert dienaangaande dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten van een schrijnende situatie, waarin betrokkene zou verkeren na het incident die leidde tot de relatiebreuk, bezwaarlijk kan gesproken worden.

Verzoekster betwist dit en stelt vooreerst dat uit het citaat van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling op twee vormen van geweld betrekking kan hebben, zowel op "geweld in de familie" hetgeen ook moreel en psychologisch geweld impliceert, als op opzettelijke vormen van lichamelijk geweld zoals omschreven in de vermelde artikelen uit het strafwetboek. Het feit dat er geen effectieve verwondingen door een arts zijn vastgesteld, sluit de toepassing van de uitzonderingsbepaling volgens verzoekster niet uit. Zij meent eveneens dat de bestreden beslissing van een vooringenomenheid doet blijken, door de termen "kletsen" evenals "opdat ze met hangende pootjes zou terugkeren". Vervolgens meent verzoekster dat de motieven die de gemachtigde aanhaalt om de geloofwaardigheid van het echtelijk geweld te ondermijnen geen steek houden. Ze meent vooreerst dat er niets verdacht hoeft te zijn aan het feit dat verzoekster de brief van de organisatie Sampa van 14 april 2014 voorlegt via het schrijven van haar advocaat volgend op het schrijven van de gemachtigde van 16 december 2014 waarin verzoekster werd uitgenodigd nadere uitleg te geven in het kader van het socio-economisch onderzoek in het licht van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Ze meent dat er eveneens geen tegenstrijdigheid valt op te merken tussen de verklaringen in haar klacht van 20 maart 2014 en wat in de brief van Sampa werd verduidelijkt. Verzoekster meent hierbij dat er geen tegenstrijdigheid is tussen het feit dat haar echtgenoot haar dwong het beheer van haar financiën aan hem over te laten en tegelijk over een eigen bankrekening en een bankkaart kan beschikken. Verzoekster vervolgt dat haar echtgenoot zomaar op zijn woord wordt geloofd, terwijl de erkende hulporganisatie Sampa te gemakkelijk ervan wordt beschuldigd de officiële brief te hebben geantidateerd, hetgeen neer zou komen op valsheid in geschriften. Vervolgens stipt ze aan dat er geen noodzakelijke tegenstrijdigheid hoeft te bestaan tussen het opeisen van een salaris en het verzoek tot inzage in de bankuittreksels. Tot slot stelt verzoekster dat het feit dat zij terecht kon bij vrienden en bij een slachtofferhulporganisatie niets afdoet aan de ernst van de situatie.

Er ligt geen nota van verweerder voor.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat geen doktersattest werd voorgelegd door verzoekster van het voorgehouden geweld door de echtgenoot. Ook al erkent de Raad dat de bewijswaarde van medische stukken belangrijk is, tegelijk moet verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat de toepassing van de uitzonderingsbepaling, waarbij zij artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet citeert, niet per definitie wordt uitgesloten bij gebreke hiervan.

De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster teneinde de schrijvende situatie aannemelijk te maken reeds de volgende elementen had aangebracht in een fax van 29 april 2014 gericht aan de gemachtigde: een schrijven van de organisatie Sampa van 14 april 2014 waarin uitgebreid en op gedetailleerde wijze gewag werd gemaakt van de agressieve houding van haar echtgenoot. Zo wordt onder meer gesteld dat de Belgische echtgenoot van verzoekster deel uitmaakt van een familie die op zo veel mogelijk manieren geld wenst te vergaren en dat verzoekster bijgevolg, van zodra zij geld verdiende, ertoe gehouden zou geweest zijn de totaliteit van haar salaris af te staan. De situatie zou tot een hoogtepunt gekomen zijn op 8 maart 2014 waarbij verzoekster, na geslagen geweest te zijn, onderdak zou gezocht hebben bij mevrouw S.M. en diens echtgenoot I.S. Voor deze feiten heeft verzoekster klacht ingediend bij de politie op 20 maart 2014. Dit verslag van de politie van Molenbeek werd eveneens bij deze fax van 29 april in bijlage gevoegd. Ook in dit verslag voor de politie wordt melding gemaakt van de verklaringen van verzoekster dat zij vaak door haar echtgenoot werd geslagen en van de feiten op 8 maart 2014 waarbij een ruzie uit de hand zou gelopen zijn daar zij weigerde haar bankkaart af te geven en rekeninguittreksels te tonen. Eveneens werden als bijlage bij dit schrijven verklaringen gevoegd van mevrouw S.M. en de echtgenoot I.S. Deze personen, van wie een kopie van de identiteitskaarten werd gevoegd, bevestigden het relaas van verzoekster en geven een gedetailleerd relaas weer van de feiten van 8 maart waarbij verzoekster bij hen onderdak zocht, tekenen vertoonde van slagen in het gezicht, doch waarbij verzoekster zou geweigerd hebben naar het ziekenhuis te gaan uit angst voor represailles. Zij verklaren beiden dat zowel de echtgenoot van verzoekster zelf, als diens vader, ene S.P. niet alleen verzoekster maar eveneens hen fysiek en mondeling zouden hebben bedreigd en aangevallen.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vooreerst: "Mevrouw had daar zelf voordien al op geanticipeerd door voorlegging van de volgende documenten: een brief van Sampa met toelichting van de situatie van betrokkene opgemaakt op 20.05.2014, een aantal loonfiches, een arbeidscontract en een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit." Verder stelt de gemachtigde: "Mevrouw verklaart zelf herhaaldelijk slachtoffer te zijn geweest van kletsen en onaangepast gedrag van haar man van bij het begin van hun huwelijk, dus niet alleen bij het aangehaalde incident. Het betreft hier enkel en alleen de verklaring van betrokkene, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen is dat zij aanvankelijk een brief voorlegt, om haar verblijfsrecht te vrijwaren, opgesteld op 20.05.2014 door Sampa waarin de situatie van betrokkene wordt toegelicht zonder enige vermelding van de (vermeende) incidenten tussen betrokkene en haar man. Pas in januari 2015 duikt ineens een brief op, gedateerd op 14.04.2014 met toelichting van de situatie tussen betrokkene en haar man en het intra-familiaal geweld die er zou hebben plaats gevonden en het inroepen van het wetsartikel waarmee betrokkenes verblijfsrecht kan

worden gevrijwaard. Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat, indien betrokkene reeds over deze getuigenis beschikte in april 2014, zij spontaan deze brief voorlegde op 22.05.2014 en niet deze die werd opgemaakt op 20.05.2014. (eigen onderlijnen)”

De Raad stelt hierbij vast na onderzoek van het administratief dossier dat de gemachtigde de geloofwaardigheid van de verklaringen en van de inhoud van de brief van Sampa in twijfel trekt op grond van verkeerde feitenvaststellingen. Verzoekster had inderdaad reeds geanticipeerd op het socio-economisch onderzoek van de gemachtigde, doch heeft in haar fax van 29 april 2014 geen brief van Sampa voorgelegd opgemaakt op 20 mei 2014, maar opgemaakt op 14 april 2014. Deze brief dook dus, conform het administratief dossier, niet voor het eerst op in het schrijven van haar advocaat van januari 2015. De advocaat heeft dat schrijven van 14 april 2014 opnieuw gevoegd. Verzoekster kan dus redelijkerwijs gevolgd worden dat wat betreft de chronologie van de voorgelegde brieven van Sampa niets verdachts moet weerhouden worden. Het dossier bevat inderdaad een schrijven van Sampa van 20 mei 2014, overgemaakt aan de gemachtigde per fax van 22 mei 2014, dat geen melding maakt van agressie maar een aantal nieuwe documenten wenste ter kennis te brengen, doch dit stuk werd pas gefaxt aan de gemachtigde nadat reeds op 29 april 2014 de andere brief van Sampa van 14 april 2014 werd overgemaakt waarin, zoals *supra* reeds gesteld, uitgebreid en gedetailleerd werd ingegaan op de aangevoerde problematische echtelijke situatie, het feit dat verzoekster werd geslagen, financieel alles diende af te staan aan haar man en bij de heer I.S. en mevrouw S.M. onderdak had gezocht. Bijkomend stelt de gemachtigde dat er enkel en alleen verklaringen van betrokkene zouden zijn, die overigens worden tegengesproken door de echtgenoot, doch de Raad stelt vast dat de gemachtigde voorbij gaat aan de getuigenissen van de personen bij wie zij zou gevluucht zijn, die verzoekster reeds in haar fax van 29 april 2014 had gevoegd. Deze worden niet vermeld in de opsomming die de gemachtigde maakt van de stukken die bij de anticiperende fax werden gevoegd. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde niet omtrent deze stukken heeft gemotiveerd, deze negeert en verkeerdelijk stelt dat er enkel verklaringen van betrokkene zouden zijn. Ten overvloede stelt de Raad eveneens vast dat de verklaringen, ook al zijn het maar verklaringen en dus van relatieve bewijswaarde, eensluidend en gedetailleerd overkomen.

De Raad meent eveneens dat verzoekster het redelijkerwijs aannemelijk maakt dat ook wat betreft de inhoudelijke geloofwaardigheid van het schrijven van Sampa niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid moet worden weerhouden tussen verklaringen in de brief van Sampa dat de echtgenoot haar geld opeiste en de verklaringen bij de politie dat zij haar bankkaart niet wou afgeven aan haar man, noch haar uittreksels wou laten zien. Hetzelfde kan gesteld worden aangaande de voorgehouden dwang om het beheer van haar financiën aan de echtgenoot over te laten en het tegelijk over een eigen bankrekening en bankkaart beschikken. Op grond van deze vage bevindingen tot het oordeel komen dat artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, is kennelijk niet draagkrachtig.

Concluderend meent de Raad dat verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde geen draagkrachtige en dus geen afdoende motivering heeft weergegeven in de bestreden beslissing om tot de conclusie te komen dat “*op basis van het geheel van de voorgelegde documenten*” artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing lijkt op de situatie, nu juist het geheel van de voorgelegde documenten werd miskend of op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Tot slot en ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster eveneens kan gevolgd worden waar zij de ongepaste uitlatingen in de bestreden beslissing onderstreept, zoals daar zijn “*opdat zij met hangende pootjes zou terugkeren omdat ze nergens anders heen kon*”. De Raad erkent dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de uiteenlopende verklaringen van partners/echtgenoten in het licht van huiselijk geweld zelden voor de hand liggend is, doch deze bewoordingen getuigen niet van een professioneel en sereen onderzoek van het dossier.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES